

104

Teatrul celor mai TINERI actori
Studioul de Teatru
„CASSANDRA“
al Institutului de Artă Teatrală și Cinematografică
„I. L. CARAGIALE“

Cînticele comice

de VASILE ALECSANDRI

**Trei crai
de la răsărit**

de B. P. HASDEU

Interpretează :
Anul IV actorie,
Atelierul de creație

conf. ION COJAR
asist. ILEANA BURLACU

Premiera I-a
Stagiunea 1971—1972

De vroiți numai de cât
Să vă treacă de urît ;
Lăsați iute casă, masă,
Și cu inima voioasă
Alergați vă sfătuiesc,
La teatrul românesc.

Distribuția

CÎNTICELE COMICE

KERA NASTASIA	MARINELA POPESCU
GURĂ CASĂ, om politic	PAUL CHIRIBUȚĂ
PARAPONISITUL	EUGEN MAZILU
CLEVETICI, ULTRA-DEMAGOGUL	THEO COJOCARU
MAMA ANGHELUȘA, doftoroaia	ELEONORA LUMINIȚĂ
	GHEORGHIU

TREI CRAI DE LA RĂSĂRIT

HAGI PANĂ, băcan	RADU PANAMARENCO
MARIȚA, fiică-sa	MARINELA POPESCU
	IOANA PAVELESCU
NUMA CONSULE, profesor	THEO COJOCARU
JORJ, copist la un ministru	PAUL CHIRIBUȚĂ
PETRICĂ, bălat de prăvălie	EUGEN MAZILU
TRANDAFIRA, o domnișoară matură	ELEONORA LUMINIȚĂ
	GHEORGHIU

Anul IV actorie — atelierul de creație:

Conf. ION COJAR

Asist. univ. ILEANA BURLACU

Scenografia :

Prof. TRAIAN NIȚESCU

Ilustrația muzicală :

Ing. LUCIAN IONESCU

Aranjament muzical :

CĂLIN IOACHIMESCU

Acompaniament :

CĂLIN IOACHIMESCU

OSZKIEL VALENTIN

ION POPA

studenți Conservatorul „Ciprian Porumbescu“

Pregătirea vocală a interpreților :

Asist. univ. SERGIU POP

Mișcare scenică :

Asist. univ. AMELIA KREUTZER

Sonorizare :

NICOLAE DOBRESCU

Lumini :

VASILE BOIAN

Regia tehnică :

NICOLAE IONESCU

Au mai colaborat : Grima : **Petruța Dobrin** — Pictura : **Al. Stoian** — Execu-
rea costumelor : **Elena Papadopol** și **George Miroiu** — Timplăria : **Vasile**
Comșa — Tapițerie : **Constantin Băluță** — Încălțăminte : **Constantin Bădulescu**
— Lucrări mecanice : **Vasile Mateiuc** — Recuziter șef : **Alex. Georghiu** — Ca-
binieră șefă : **Maria Porim** — Mașinist șef : **Gheorghe Pîrvuleț** — Șef produc-
ție : **Paul Marian**.

ALECSANDRI
ȘI TEATRUL POLITIC
(fragment)

Exegezele vremii noastre au făcut destul pentru a pulveriza legenda „felicului Alecsandri“, a creatorului plutind pe mări liniștite cu capul plin de lauri, pieptul împovărat de decorații și cugetul mat; dar prejudecata nu a fost înfrântă definitiv. Delavrancea e printre aceia care i-au tot atribuit „o liniște și o seninătate perfectă“. Senin, omul care a creat o satiră politică atât de corosivă? Care-și pune răzeșii din **Boeri și ciocoi** să strige „Să ne-apărăm dreptul cu parul! La pari, români!“? Care publica în 1875, în „Convorbiri literare“, maximele atât de rezonante: „Vai de turma unde cîinii sînt ocupați a roade oase“, „Trist e de țară cînd sceptrul devine furcă sau bici“, „Lăcomia regilor, foametea popoarelor?“ Dacă piesele sale ar fi calme, inofensive, în afara „patemilor politice“, de ce ar fi avut parte oare, cum au avut, de critici atât de violente, care au zdruncinat grav, la un moment dat, însăși încrederea poetului în destinul său dramaturgic? După premiera **Rusaliilor**, „Dacia“, „Diariu politic, literariu și comerciale“ aprecia că „toți oamenii ce simt arzînd în inima lor focul renașterii și al înaintării și-au dat palme peste cap, întrebîndu-se: care să fie cauza ce a determinat pe poet a descinde în arena meschină a patemilor careucid orice suflet mare?... Noi protestăm în numele inteligenței și a întregului popor“, În „Telegraful“ se conchidea, după o reprezentare, că laurii de pe fruntea poetului „au căpătat o verdeață îndoiioasă“. Lui Frederic Dammé, în **Românul**, i se părea că **Sinziana și Pepelea** „strică artiștii“ și-i prevestea că „nu va avea succes literar, evident că nu poate avea“. Pentru cotidianul „Pressă“, **Despot** constituia un caz tragic de „violare a unor reguli importante în arta dramatică“, cu „erori grosolane“, cu cîte „o episoadă amoroasă care ofensă într-un mod neiertat delicatețea buneilor moravuri“. Și n-au fost numai critici platonice. Piesele răzbeau destul de greu spre scenă. La început, prin împotrivirea agiilor și a unor „înalte ipochimene“. Mai tîrziu, din opreliști mai subtile, uneori chiar suave. D. Ollănescu-Ascanio povestește că „C. A. Rosetti devenind directorul Teatrului Național, poetul abia mai avu să dea **Cinel-Cinel**“. Nottara își amintește: „Se pusese în repetiție piesa (**Fintîna Blanduziei**), dar după două zile s-a scos sub cuvîntul că teatrul nu-și poate pierde vremea cu lucruri ușurele, cînd e nevoie de rețete bune cu nu știu care melodramă ce era în studiu. Alecsandri scria mereu de la Mircești: „Ce e cu piesa mea?“ și iarăși se pune **Fintîna** în repetiție, iar după două zile iar se scotea și tot așa mereu pînă într-o zi Alecsandri s-a hotărît să vie la București și să nu mai plece pînă nu s-o reprezenta...“

VALENTIN SILVESTRU
România literară — 15.VII.1971